

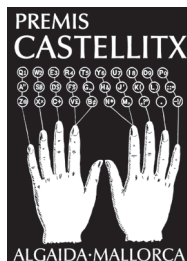
Gabriel Florit i Ferrer

Ròssec

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1980

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-1980-P-R-0077-0051

© del text: Gabriel Florit i Ferrer

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajagaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

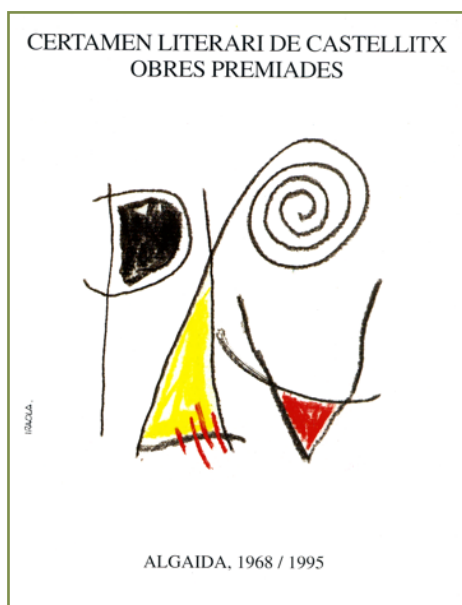
Gabriel Florit i Ferrer

Ròssec

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1980

L'any 1980 el Certamen Literari es convocà sota la denominació *XIII Certamen de Poesia i Prosa i el XI Concurs de Poesia Popular (Glosats) amb motiu de la Festa de Santa Maria de la Pau de Castelltix*. Es presentaren un total de quaranta-un treballs —vint-i-tres de poesia, nou de narració curta i nou de glosat—. El Jurat va estar format per Pere mulet Cerdà, Josep Maria Llompart, Gabriel Janer Manila, Antoni Mulet i Llorenç Antich Trobat.

La composició titulada *Ròssec* de Rafel Crespí Ramis fou publicada per primera vegada al recull *Certamen Literari de Castelltix. Obres premiades 1968/1995* (Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1995).

La il·lustració de la coberta del volum que recull les obres guardonades als Premis Castelltix entre el 1968 i el 1995 és de Paco Iraola.

Ròssec

Prest o tard

Sempre,
o prest o tard,
o prest per a tot o tard per a res,
arriba un moment en què un,
que és de poble i té molta vergonya,
torna a tenir quinze anys a l'ànima
dels diumenges i festes de guardar
I CREU EN LES PARAULES.

I el que és més greu:
s'adona que no és ximpleria:
és només la retrobada
d'un home —en mallorquí) amb un altre home
—també en mallorquí), aquí, avui, ara mateix,
dins el cau calent, acollidor,
d'una llüïdesa absolutament insospitada,
coneixent el color de l'iris dels ulls d'aquest clatell

dolorit, embrutit per la ressaca
d'un vi que ni he begut
ni beuré mai.

I llavors ve quan, amb paraules hàbils —hàbils només—,
em despullen del meu abric de paraules pageses —pageses només—,
i jo em retrec en mi mateix...
Em retrec, em tanc, molt, moltíssim, del tot,
en mi mateix
i en la terra
que m'ha vist néixer
tots els milers de milers de vegades que he nascut.

I tornem-hi torna-hi.
Bona nit.
Llit.
Mig vàlium, tassó d'aigua, llibre de capçalera;
apa, bon al·lot, que demà s'estrena dia,
potser.
Però, això sí, des d'ara, des d'aquest succeït,
alçaràs més el cap que una perdiu escalivada.
I badaràs més ulls que un cove d'alatxa.
Amb una mà pixaràs
i amb l'altra manejaràs allò que ha vengut a anomenar-se:
el càlcul de probabilitats.

.....

Por, massa sovint

Massa sovint tenc por que, de tant de rentar-me la cara
amb el sabó fàcil de la decència comuna i nacional
i regional i tribal i familiar, esborrar-me la fesomia
de la meva pròpia decència personal i intransferible.

De vegades tenc por que, de tant de parlar i parlar
i parlar i parlar, en va, debades, en diferit, al dictat,
a «hola-què-tal-va-bé-jo-també-gràcies-records-a-la-família»,
se m'hagi esvaït el vernís de les ungles de la gargamella.

També quasi a tothora em fa por pensar que, potser,
no em doni a entendre; que les meves paraules no donin el to
correcte i es belluguin perdudes
pel pentagrama de la vida i la mort,
amb un parell d'octaves de més o de menys...

I llavor ve quan se m'ajunten la fam i les ganes de menjar.
I surt, jo, al carrer, sens play-back, vull dir: amb coratge,
i arracon aquella faringitis de cervell que no es cura
amb bufandes ni antibiòtics, precisament,
sinó amb vivències vàlides.

Procur rebre, fer-me meva,
injectar-me a l'estómac una dosi abundant i generosa
de la circumstància d'aquells que saben que el TOP no existeix ja,
però es diu una altra cosa.

Procur saber el gust que té la saliva
dels qui van cara alta dient veritats
que no són raonables, però tenen raó: són inqüestionables.
I han rebut més hòsties que besades els va donar sa mare.
El que, en llenguatge d'argot,
es diu: han menjat molta escarola.

I tres de cada tres vegades torn a tenir valor per treballar
i estimar i fer coses i pensar i badar els ulls
fins a un poquet més allà dels vidres de les ulleres.
Em fuig el temut complex de persona empardalada.

GABRIEL FLORIT I FERRER

Es repeteix el miracle: em torn a sentir un metre setanta
de mi mateix. I que l'home que habita sota la meva pell
torna a començar on comença la baga
dels cordons d'unes sabates negres
i, gràcies, Déu meu, per no permetre'm saber
on s'acaba.

